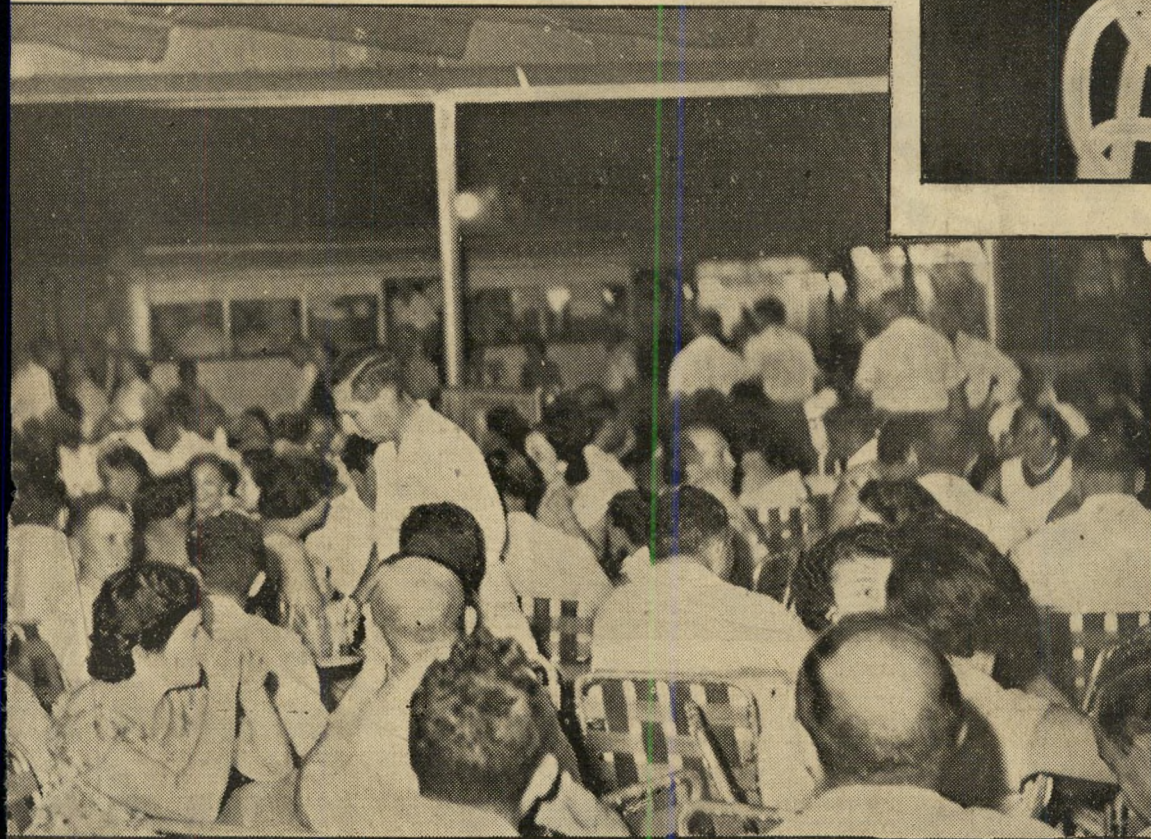

הקרבתנות שלושה שכנים שאינם יכולים לישון; איש איש מתגונן כדרכו. לא כולם למלחמה פעילה: יש מהם כאלה שהחליטו ללכת בדרכי גאנדי, בחרו

סערה בכל

אזרחים לוחמים במחבט, שו

הלוחם יעקב רוזנטול, מנהיג המרד. הוא חובט במרץ בשטיחו מעל לראשי האויב הרועש.

מאות זוגות עיניים הומגו לפתע אל על, כאילו על פי פקודה. על אחת המרפסות האפולוליות נראה גבר המחזיק בידו מחבט-קנים, מכה בכל עון בשטיח הפרוש על המעקה. עונת האבק הווארה באורותיו הצבעוניים של הניאון העליון, ואחר-החלה שוקעת לאיטה על ראשו של הקהל הסואן, הפטפטני, שישב למטה על כסאות מגוונים סביב כוסות של משקאות קרים ומנות גלידה "ספיישל", קיבל את המבצע כולו בתשואות אביריות.

זהו מחזה החורר ונשנה בימים אלה ברחוב דיונגוף התלאביבי, משעשע את הולכי-הבטל הליליים המתפשטים הרפתקות עליוות. אולם לתמונה העליונה יש רקע רציני למדי: זוהי מלחמתה הפרטית של קבוצת אזרחים עמלים על אחת הזכויות האנושיות המקודשות ביותר — הזכות לישון.

קפה רחוב דיונגוף התלאביבי הגיע לראשית פירסומו בשנים הראשונות שלאחר מלחמת-השחרור, כאשר זכה, יחד עם נסית ופינתו, להיכלל כמה שנקרא אז בפי החיילים המשוחררים הראשונים בשם "המשולש המסוכן". כל החוררים מן המלחמה הביאו אתם סיפורים לעשרות, אמיתיים ומדומים, ושולחנות העץ הקטנים סיפקו מקום מיפגש ערבי על-כוס-קפה, תחליף לדיירות הצרות שלא היה בהן די מרחב-מחיה לקבלת אורחים במספר רב.

במשך הזמן התפוררה בריית-האחוזה של וותיקי המלחמה, ובית-הקפה עבר למלא תפקידים חברתיים אחרים. עתה היה הקהל מורכב מאמהות המטיילות בבוקר באפסי-מעשה עם עגלות תינוקותיהן, לאנשי-עסקים הבאים לישבה קצרה, לבני-נוער הקובעים מפגש לפני ההצגה הראשונה בקולנוע או לאחריה.

גוסטב רוזנברג, אחד מבעליו של הקפה המשגשג, הרגיש כי הגיעה השעה לצאת למרחב. בין הבית מספר 111, בו שכן עיסקו, לבין הבית מספר 115, השתרע מגרש ריק, רכושו הפרטי של אדם אחד, שנאות להחכירו לקפה רחוב תמורת 650 ל"י לחודש. גם העירייה, משעלה באפה ריח הקפה, הקצפת והעוגות הטריות — לא היססה לצייד אותו ברשיון מתאים. בהשקעה כספית נוספת בסך 25 אלף לירות, ריצף רוזנברג את המגרש, גדר אותו, האירו בשלל צבעים, כיסוהו יריעות בד אדומות-ירוקות והעמיד בו שולחנות מגוונים וכסאות עליוו-צבע. העסק הכפיל ושילש את כושר קליטת-העלייה שלו, הפך למרכז החברתי החשוב ביותר של התלאביבי משעה 10 בערב ואילך.

* * *

זקנות הרוצות להיות צעירות

החיים ב"רוול" אינם מתחילים, אומנם, בלילה. ב-9.30 בבוקר כבר הומה המקום ממטפלות הילדים עם עגלותיהן, המפנות את השולחנות הירוקים, מצופי הקרמיקה, רק בהתקרב שעת ארוחת-הצהריים. השעות הבאות הן שעות מתות, הקמות לתחייה ב-5.30 אחריה-הצהריים. נשים מפו

ככוורת דבורים אדירה רוחשת רחבת קפה "רוול". זהו משלט האויב שבו מתחלפות המשמרות שלוש פעמים ביום: גדוד האמהות בבוקר, הרכלניות

האויב

